

Erős egyéniség volt. Közösségünkben mindig vezető szerepet töltött be, nevesítve vagy sem. Véleménye súllyal esett latba: érett, átgondolt, ugyanakkor – érvek hatására – változtatni is tudó módon vitatkozott.

Katalizátora volt a közösségben az „új”-nak: új hangoknak, színeknek, gondolatoknak. A hagyományostól eltérőnek. Nyitott szemmel járt, erősen foglalkoztatták a hit és tudomány határterületén egyensúlyozó kérdések.

Nyitott volt a megújulásra, és megszerzett szabadságát arra használta, hogy elsöpörje maga elől a Teremtőhöz vezető formális akadályokat.

Ő hozta be többek közt az érzelmi intelligencia fejlesztésével foglalkozó irodalmat a közösségünkbe. Megértette a szellemi és érzelmi egyensúly fontosságát; törekedett a harmóniára. Kritikus elméje az

idő múlásával egyre elfogadóbb lett az emberek és helyzetek iránt.

Betegsége előtt már felkészült volt. Sem elégedetlenség, sem élesség nem volt benne, sokkal inkább teljes elfogadás az ő egyáltalán nem tökéletes közössége iránt. Megértő lett, érett.

Beszélgetéseinkben többször felmerült a gondolat, miféle továbbfejlődési lehetőség lesz/lehet a halál után; ő már ismeri ezeket a nekünk megközelíthetetlen titkokat. S ahogy egyik testvérünk mondta: „A fél közi már odaát van, és biztosak vagyunk benne, hogy várták.”

Erőssége volt a logika és az önállóság. Az utolsó időben már csak ezt kellett átadnia Teremtőjének, hogy – gyermekként, ahogy Jézus mondta – átléphessen az örök hazába.

Bognár Éva

Ha terhed túl nehéz

Ha terhed túl nehéz, gondolj másokra!

Ha te meggyöngölsz, ők abbahagyják,
ha te leülsz, ők lefekszenek,
ha te kételkedsz, ők kétségbe esnek,
ha te kritizálsz, ők rombolnak.

Ha te az élen lépkedsz, ők meg fognak előzni,
ha te felajánlod a kezed, ők a bőrüket adják.

És ha te imádkozol, akkor ők szentek lesznek.

Kalkuttai Teréz Anya

átadnia Teremtőjének, hogy – gyermekként, ahogy Jézus mondta – átléphessen az örök hazába.

Emlékezés Piroskára

37 éve találkoztam először Ferencziné Piroskával. Dombi Feri bácsi közösségében kezdtük mind a ketten a közösségi életet. Piroska volt közösségünk mozgatóereje. Fontos szerepet töltött be, szellemi előrevívó volt.

Jézus mintaértékű volt számára. Fontosnak tartotta az egyéni szabadságot, ezért fértünk meg katolikus-sal, Bokros-gondolkodásával és Szentlélek-re-irányult emberrel egyaránt. Ezt a gondolatsort közösen – elemezve – megbeszéltük.

A közösséget a házassághoz hasonlította, fontos volt számára, nagyon tudott igyekezni a találkozóra. Erős személyiség volt, véleményal-

kotása határozott volt, és megfelelő is. Azt mondta, ha Jézus élete más-ként volt is, mint amit olvasunk róla, amit tanított és csinált, az jó, és ennyi elég.

Szívesen emlékezett mindenkire, akit ismert, és alkalomadtán emlegette is. Szerette a Bokor-közösséget.

Élete során mindvégig fontos volt számára a szegények támogatása. A téli hajléktalan-étkeztetésben rendszeresen segített.

A közitalálkozó hajtóereje volt még betegen is. Összejöttünk körülötte, s ha megakadt a beszélgetés, akkor megszólalt: Haladjunk! De jó

volt ezt hallani, és megtapasztalni a figyelmét.

Tavaly nyár elején lélegeztetőgépen volt hetekig. Felébredve csodálatosnak mondta az életet.

Otthonában látogattam meg egyszer, amikor azt mondta: Sok a gonoszság a világban, nekünk kell a szeretetet belevinni, felelősek vagyunk ezért.

Látogatóira mindig mosolygott, örült nekünk. Gondozója elmondása szerint: „A közösség látogatása után mindig erőre kap.”

Nehéz lesz nélküled, Piroska, nagyon hiányzol.

Balaton Inci

Ifjúság – öregség

Az ifjúság nem egy életszakasz, hanem egy lelkiállapot; az akarat lendülete, a fantázia fürgesége, az érzelmek erőssége, a bátorság győzelme a szabadságon, a kalandvágy diadala a restségen.

Senki sem öregszik meg azért, mert bizonyos számú év van mögötte; csak akkor öregszik meg az ember, ha búcsút mond az eszményeinek. Az évekkel ráncossá válik a bőr, a lelkesedésről lemondás viszont a lelket teszi ráncossá. A gondok, a kétségek, az önbizalomhiány, a félelem és a reménytelenség – ezek azok a hosszú évek, amelyek a földre húzzák a fejet, és a porba kényszerítik az egyenes járást.

Mindegy, hogy hetven vagy tizenhét éves-e valaki, minden egyes ember szívében ott lakozik a csodálatos dolgok iránti vágyakozás, a felemelő bámulat az örök

csillagok és az örök gondolatok megpillantásakor, a kielégíthetetlen, feszült gyermeki várakozás, hogy vajon mit hoz a következő nap, a pajkos öröm és életkedv.

Olyan fiatal vagy, mint a bizakodásod, és olyan öreg, mint a kételkedésed. Olyan fiatal, mint az önbizalmad, és olyan öreg, mint a félelmed. Olyan fiatal, mint a reménykedésed, és olyan öreg, mint a csüggettséged.

Amíg elérik szívedet a szépség, az öröm, a merészség üzenetei, a földről, az emberről és a végtelenről szóló üzenetek, addig fiatal vagy. Csak akkor váltál valóban öreggá, ha lógnak a szárnyaid, s a szíved ben-sejét a pesszimizmus hava és a cinizmus jege borítja.

Albert Schweitzer